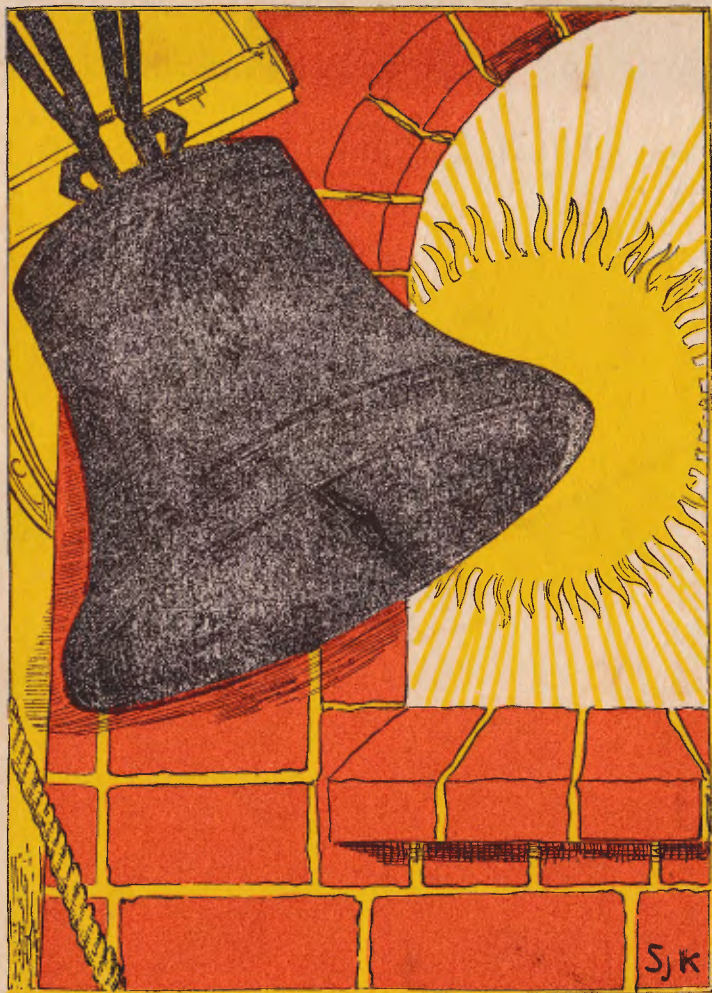


DE KLOKKENLUIDERS



DOOR

A. NOREL - STRAATSMA

Dit boekje is uitgegeven ter gelegenheid
van het 100-jarig bestaan der Zondags-
school in Nederland en uitgereikt den

aan

door



Ze zwoegden door het mulle zand, onderlangs de duinen.

I.

Ze zwoegden door het mulle zand, onderlangs de duinen.

Ze waren samen een lange rij; wel dertig jongens en meisjes, en achteraan liep mijnheer Kroon.

Hij moedigde hen aan, vol te houden. Telkens gaf hij den achterblijvers een duwtje en hij trok zoo nu en dan een van de jongens, die tegen het duin wou opklimmen, aan zijn beenen weer naar beneden.

„Hè mijnheer, wanneer zijn we er?” vroegen de meisjes.

„Dáár, die dikke kop, daar gaan wij rusten.”

Dat was ook wel noodig, want ze hadden een langen dag achter den rug. 's Morgens waren ze met een autobus naar 't strand gereden, zoo'n lange, roode wagen. 't Was

alles even heerlijk geweest! Overal waar ze reden, keken de menschen hen na en wuifden. De menschen dachten zeker: „Wie zijn dat toch en waar rijden die kinderen naar toe?”

Wel, zij waren de Zondagsschoolklas van mijnheer Kroon en ze gingen een dag met hem aan 't strand spelen.

Nu was de dag voorbij. Hè, 't was wel gauw gegaan, veel te gauw. Maar nu waren ze moe, al wilden ze 't niet weten.

Daar waren ze bij het duin, waar ze rusten zouden, de „Ruige Nol”.

„Bestorm hem maar, jongens,” riep mijnheer Kroon.

Wie zou 't eerst boven zijn? Ze gunden 't mekaar niet. „Kom, Greetje,” zei hij tot een van de meisjes, „geef mij een hand. Als wij 't eens wonnen!”

Greetje had een gevoel, of ze gevleugelde voeten had gekregen, zoo vlug werd ze mee naar boven getrokken. Maar de eerste was ze niet. Dat was Dik van Dam; die was altijd de eerste.

Ze zaten, ze lagen; ieder zooals hij of zij 't gemakkelijk vond en prettig.

„Nu gaat u vertellen?” vleide Mies.

„Ja, vertellen, mijnheer, u hebt 't beloofd!”

Henk en Hans, Kees en Tine en allemaal drongen ze en bedelden: „U hebt 't beloofd.”

Mijnheer Kroon keek eens op zijn horloge. „Ja, 't zal wel gaan. Nog een uur voor de autobus ons komt halen.”

Hij keek naar zijn kleine kudde, die zoo heerlijk in de rust lag op 't gele zand en tusschen de helm. Aan den eenen kant zagen ze de zee, die ruischte en ruischte; aan den anderen kant waren de velden met de grazende, zwartbonte koeien, de schapen en het dorp met de aardige, witte kerk.

't Was mooi, o zoo mooi! „Ik heb nog nooit van mijn leven in zoo'n heerlijk lokaal verteld,” zei mijnheer Kroon.

„Begint u nou,” drong Dik, die vooraan lag.

„Ik begin. . . .,” zei mijnheer Kroon.

„Daar was eens een oude zeilenmaker, die Reinder de Roos heette. Zijn huisje was dicht bij de kerk gebouwd.

Dat kwam goed uit, want hij was ook koster en klokkenluiders.

Aan Reinders huisje vast zat de werkplaats met zijn blankgeschuurden vloer, wel 8 M. in 't vierkant, met de lange banken langs de zijden. 't Rook er altijd naar teer en pek.

In de week zat De Roos op de lage bank bij 't rechtsche raam en Job, de knecht, aan 't linksche. Ze naaiden de zware, witte linnen zeilen, die later aan de hooge masten de wereld in zouden waaien.

De Roos was er blij mee, dat hij ook klokkenluiders was. Hij hield van dat werk en hij hield van de oude kerk met den hoogen, zwaren zadeldaktoren.

Tweemaal daags werden de klokken geluid. 's Morgens deden Reinder en Job 't samen en 's avonds, om zes uur, mochten de schoolkinderen helpen. Eén voor één.

Voor al in den herfst en in den lentetijd kwamen ze geregeld. 't Was nu een Octoberdag, 's middags na vieren.

Reinder en Job zaten te werken aan een geweldigen lap zeil.

„Ik hoor de kinders nog niet,” zei Reinder en keek naar de ronde scheepsklok.

„Nou baas,” lachte Job, „ze zullen haast wel komen, daar kan je op aan.”

Dan was 't weer stil. „Tik-tak, tik-tak,” ging de ferme tik van de klok door de werkkamer.

„Dáár heb je ze,” riep Job, die de beste ooren had.

„Dáár heb je ze,” zei even later de baas tevreden. „De kinders; ja, de kinders.”

Langzaam kwam hun rumoer dichterbij. Nu waren ze bij de oude poort; nu gingen ze er onderdoor; nu kwamen ze het smalle straatje af, langs het kerkhof, regelrecht op de zeilenmakerij aan.

't Was lachen, schreeuwen. Hei, een harde klop op 't raam.

„Kwajongen, moet 't stuk?” riep Reinder.

't Was Gert de Vries; hij was natuurlijk de eerste.

Dan kwam de heele kudde; wel vijftien, wel twintig jongens en meisjes.

„Dàg”, riepen ze naar Reinder. „Wij komen straks!”

De oude man wuifde terug. Nog een grapje naar Job. Toen trokken de kinderen af. De stille woonde weer in de werkplaats.

Toen de schemering zulke lange schaduwen kreeg, dat je 't haast geen schemering meer kon noemen, kwamen de spelers terug. Ze riepen bij de zeilenmakerij: „De Roos, 't is tijd!”

De deur ging open. Daar stond de oude man met de lantaren in de hand, de lantaren met het roodachtig petroleumvlammetje. Achter hem stond Job en gluurde over zijn schouder.

„De Roos, ga je de klok luiden?”

„Jawel jongelui, 't zal zoo zoetjes aan tijd worden.”

„De Roos, mag ik mee?”

Hoeveel kinderen riepen dat niet?

Reinder hield de lantaren op, vlak bij de gezichten van de vragers.

„Is 't Jan van den dominee? — Nee, jouw beurt is 't nièt.

Is 't Iedje van Buren? — Nee, nee, niet aan de beurt.

Is 't Sjoerd Hellema? Is 't Gert de Vries?”

Hij kende ze allemaal. Hij lachte maar vriendelijk en onverbiddelijk.

Daar stond Corry voor 't lantarentje.

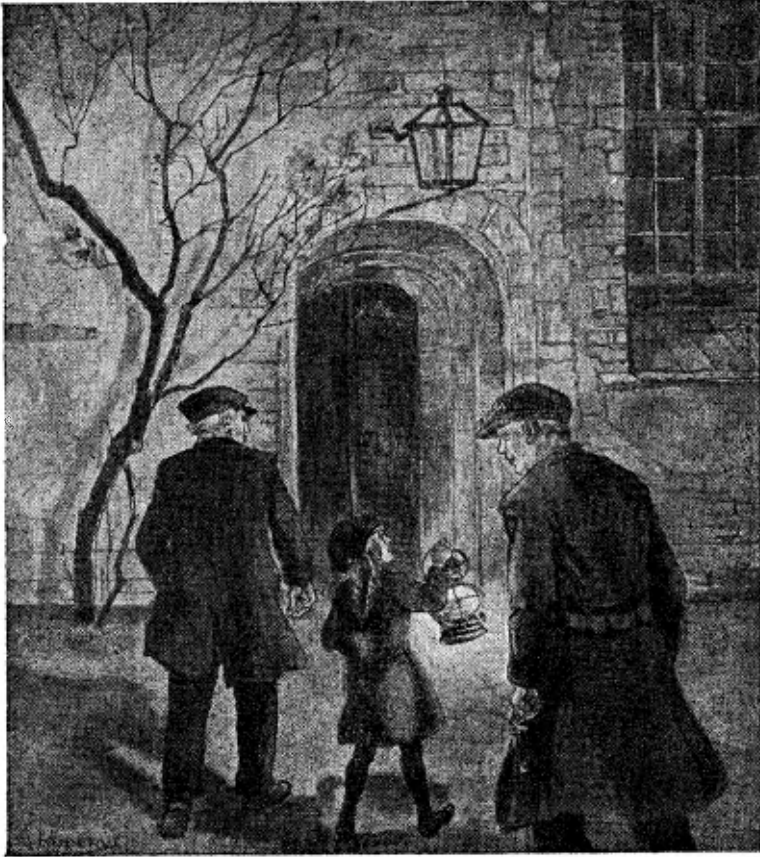
„Maak, dat je wekomt, jij moet wel tot 't volgend jaar wachten!”

Maar Corry liet zich niet afschepen. „Eerlijk is eerlijk,” zei ze, „ik ben aan de beurt.”

Toen pakte De Roos haar bij de blonde vlecht en zij ging trotsch mee.

De troep bracht altijd de klokkenluiders tot aan het hek van het kerkhof. Verder mochten ze niet komen. Door de spijlen van het hek zagen ze hen na. Reinder ging voorop, Corry mocht de lantaren dragen, Job hield den grooten sleutel in zijn handen.

Open knarste de kerkdeur. 't Vlammetje verspreidde een flauw licht in het kerkportaal. Verdwenen waren de klokkenluiders.



Reinder ging voorop, Corry mocht de lantaren dragen, Job hield de groote sleutel in zijn handen.

In de donkere gewelven van den toren, hingen de dikke klokketouwen.

Corry probeerde met haar oogen den weg naar den klokketoren te vinden, maar 't was te donker daarboven.

Samen met De Roos greep zij het eene touw; Job was sterk genoeg voor het andere.

Rustig, in de maat, zóó trokken zij. Toen begon het

boven in den toren te brommen en te dreunen. De jongens en meisjes buiten konden hooren, dat Corry haar werk goed deed.

Praten kon je niet bij het luiden. Tellen moest je; vijftig slagen werden er getrokken, nooit één te weinig.

„Klaar,” zei De Roos, „los maar!”

De touwen dansten nog even op en neer. Toen was 't luiden voorbij. Wat was 't nu stil in 't portaal. Je hoorde maar alleen den bonzenden tik van het torenuurwerk.

„Hè,” zei Corry, „'t is hier koud en eng, ik zou hier niet graag alleen zijn.”

„Waarom niet,” vroeg Reinder, „hier woont toch geen kwaad?”

„Nee, niet graag,” zei Corry nog eens en keek rond.

„Ja, ja,” zei Job, „'t is hier donker, hoor!”

„En wat zou dat?” vroeg de oude man weer. „Je bent toch niet bang?”

Reinder praatte zoo goedig en geruststellend.

„Waarom zouden we dat wezen? Daarboven, hooger dan onze toren en tòch dichtbij woont Hij immers... je weet 't immers wel?”

De Roos bukte zich, om in Corry's oogen te kijken. Corry knikte.

Ja, ze wist 't wel. En ze dacht: „De Roos keek net als moeder, wanneer ze 's nachts wel eens zoo akelig droomde.”

Dan kwam moeder bij haar bed, en moeder zei precies hetzelfde.

Zoo eindigde Corry's beurt bij het luiden.

Dien winter kwamen de kinderen niet meer helpen; 't werd te vroeg donker.

II.

Reinder de Roos kon nog meer dan zeilen maken, koster zijn en klokken luiden. Hij kon 't mooiste van allen vertellen op 't dorp.

Iederen Zondagmiddag om drie uur mochten de kinderen van het dorp bij hem zijn in de ruime werkplaats.

Dan hield hij Zondagsschool. Dan leerde hij ze zingen, bij het kleine orgel. Geesje, zijn dochter, moest dan spelen. De kinderen zongen psalmen en gezangen uit het kerkboek en Reinder zong de wijzen met hen, tot het werkelijk mooi klonk.

Daarna vertelde De Roos uit den Bijbel.

Als De Roos van Jozef vertelde, was je er zelf bij. 't Was nèt, alsof je Jozef zag gaan in zijn mooien kleurigen mantel en je was doodsbang voor de goddelooze broers.

Als De Roos van Mozes vertelde, zag je dat kleine, rieten mandje voor je oogen, met het jongetje er in, dat naar den Nijl werd gebracht. Je zag 't, alsof je bij Mirjam de wacht achter den boom hield, totdat de prinses kwam.

Als De Roos over David vertelde, was het, alsof hij de kinderen meenam naar de velden van Bethlehem, of naar de woestijn. Ze vergaten, dat ze in de zeilenmakerij zaten. 't Was, alsof ze David zijn harp zagen nemen en ze hoorden hem zingen, ter eere van God: „De Heer is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.”

Geesje moest dan voor het orgel gaan zitten en spelen, terwijl de kinderen zongen:

De Heer is mijn Herder,
'k Heb al wat mij lust. . . .

Wanneer De Roos van Jezus vertelde, werden de woeligste kinderen stil. Want Reinder wist zooveel van Jezus, omdat hij Hem zoo lief had. Met de geschiedenissen van Jezus kwam hij nooit klaar.

't Was een zonnige Zondagmiddag; drie uur. De zeilenmakerij was opgeruimd, de zeilen lagen opgevouwen in een hoek, de vloer lag schoon en blank.

Reinder opende de deur voor zijn kinderen, ze gingen allen binnen; alleen Gert van den bakker en Jan van den dominee niet.

Ze hadden zich achter den zijmuur van 't huis verstoppt, zoodat Reinder hen niet zag.

't Was niet, omdat ze Reinders Zondagsschool ver-

velend vonden, maar de voorjaarszon scheen zoo heerlijk. Op dat oogenblik won de zon 't van de Zondagsschool.

't Was maar een lage muur van Reinders werkplaats, en 't dak was niet steil. Ze trokken zich aan de goot omhoog en zaten meteen op 't dak. Eerst Gert, die de langste was en toen Jan, die door Gert een beetje werd geholpen. Er stond een dakraampje open, waardoor ze naar binnen kropen en zich op den zolder lieten zakken, boven de zeilenmakerij.

„Stil toch,” fluisterde Jan, toen Gert wat stommelde. „Ze zitten beneden.”

Het orgeltje speelde. Ze hoorden Reinders stem. Hij zong wel wat bevend, maar 't klonk toch mooi. Nu zongen alle kinderen mee.

De twee jongens keken elkaar aan en lachten een beetje. 't Was ook zoo grappig, hier boven het zingen te hooren.

Ze slopen naar de opening, waar de kachelpijp door den zolder kwam. Hier konden ze alles zien, wat er in de werkplaats gebeurde. Ze zetten zich zachtjes op den grond.

Maar dan, opeens, werd 't zoo stil beneden en ze hoorden Reinders eerbiedige stem zoo duidelijk, alsof hij bij hen op den zolder was:

„O Heere Jezus, Gij, die al de kinderen roept, ook deze Zondagmiddag hier in de werkplaats . . .”

Gert durfde niet naar Jan te zien; Jans hoofd zakte diep op zijn borst.

Reinder bad.

Wat moesten ze nu doen? De handen vouwen, de oogen sluiten; meebidden?

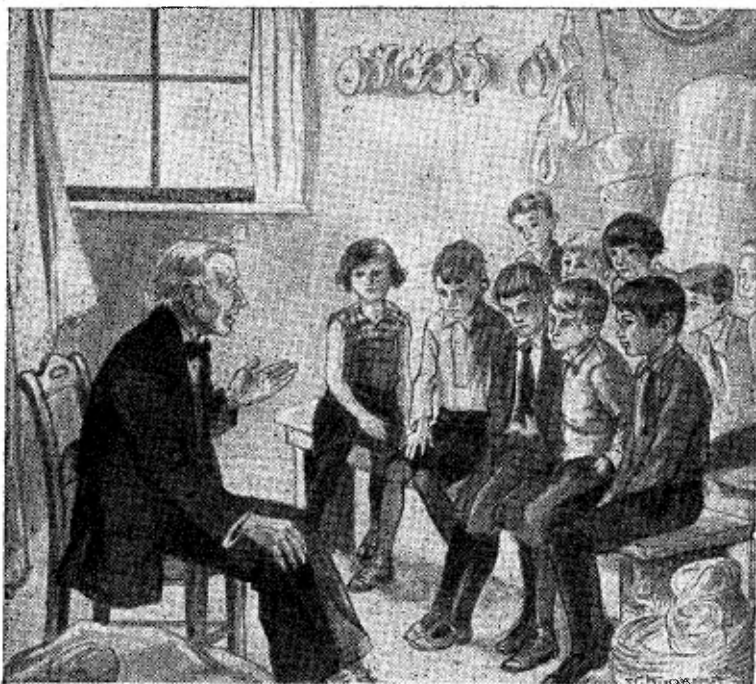
Ze wachtten maar stil en verstonden ieder woord.

„Wil ook de kinderen bewaren, die er niet zijn . . .”, zei Reinder nu.

O, wat schaamden zij zich! Toen de oude man „amen” zei, stond Gert op.

„Kom,” wenkte hij, „kom mee.”

Even stil en vlug als ze waren gekomen, werkten de jongens zich weer door het zolderraam en schoven het



„Nou kan ik pas goed vertellen....

dak af naar den grond.

„Wat doe je nu?” vroeg Gert.

„Ik ga er in,” zei Jan, „De Roos is nooit kwaad.”

„En als hij vraagt, waarom we zoo laat komen?”

Jan haalde de schouders op. Dàt wist hij niet.

Ze klopten aan het raam en mochten nog binnen.

„Die twee jongens,” zei de oude man, „heb ik juist gemist. Nou kan ik pas goed vertellen.”

Ze waren blij, dat hij niets vroeg; ze hadden 't niet durven zeggen. Met een zucht van verlichting gingen ze naast elkaar op de lage bank zitten. Liever toch maar hìer luisteren, dan boven op den zolder. Daar klopte het hart zoo luid, toen ze Reinders stem hoorden. 't Was, of hij juist voor hen had gebeden.

III.

Nu was het 21 Maart geworden; de lente begon.

Het was optocht naar den toren, Reinder met den grooten sleutel, Job, en dan de kinderen: Jan en Gert, Iedje, Corry, Sjoerd en nog al de anderen. Ze mochten allen mee. Vandaag werden de klokken een half uur geluid; dat was een oude gewoonte op 't dorp. Het was lente-luiden!

De Roos draaide den zwaren sleutel in 't slot om. „Kom binnen, kom binnen,” zoo noodigde hij. „Maar raak me niet aan de touwen, voor ik 't zeg.”

„'t Is nog vijf minuten,” zei Job.

„Wat geeft dat?” zei de bijdehante Iedje. „Laten we maar beginnen!”

„Dan was 't vijf minuten te vroeg lente,” plaagde Corry.

De Roos deelde de kinderen in drie groepen. „Eén groep helpt mij, één helpt Job, en die gróóte jongens doen 't alleen. Zij mogen de feestklok luiden. Gert is de aanvoerder.”

„Ik wou, dat ik altijd klokkenluider was,” zei Gert.

„Ja, ik word 't later ook,” zei Sjoerd. „Als Job te oud is, kom ik bij Reinder.”

Job werd brommig. Wat meende die eigenwijze jongen wel. Job was nog lang niet oud.

Oude Reinder lachte en zei: „Ik zal aan je denken, Sjoerd.”

Toen keek hij de kinderen ernstig aan en zei: „Jullie kunt allemaal klokkenluiders worden.”

„Dat geloof ik niet,” fluisterde Jan in Gerts oor, maar Reinder had 't gehoord en zei nog eens:

„Jullie kunt allemaal klokkenluiders worden. Wanneer Job en ik de klokken luiden, vertellen we de menschen iets. Om twaalf uur zeggen we, dat 't schafttijd is; om zes uur, dat 't rusttijd is; Zondagsmorgens, dat de kerk begint, en straks vertellen wij met elkaar, dat 't lente is geworden. . . .

„Zondagsmiddags, wanneer ik jullie uit den Bijbel vertel, ben ik evengoed een klokkenluider. Dan breng ik

Gods boodschap. Wanneer jullie later groot bent, moet je ook Zondagsschool gaan houden, moet je ook gaan vertellen. Je zoekt de kinderen bij elkaar en je vertelt ze Gods boodschap. Dan zijn jullie klokkenluiders."

Ja, ze begrepen wel, wat Reinder bedoelde, maar of ze later zülke klokkenluiders zouden worden?

„Dàt weet ik nog niet," zei Iedje 't eerste.

De klok sloeg. „Hoor," zei Reinder, „daar gaan ze!" Hij bedoelde de zes torenslagen.

Al de handen grepen naar de touwen.

„Voorzichtig, in de maat, in de maat!"

Blij en vroolijk kwamen de klanken los en galmden over de landen, over de zee. „Bim-bam, lente, lente...." Dat kleine woordje luidde een half uur lang over het dorp.

Het luiden begon. Jan van den dominee te vervelen. Hij bedacht, dat hij wel eens even door vaders kerk kon gaan wandelen.

Niet gezien door de anderen — want 't mocht niet — sloop hij naar binnen. Hij sloot de deur goed achter zich dicht en daar stond hij nu alleen in de lange, leege kerk met de vele hooge ramen. 't Was hier nu heel anders dan Zondags, als vader op den preekstoel stond. Dan waren de hooge banken vol en de stoelen bezet.

Jan ging eens rond, hij ging naar hun eigen kerkbank. Dáár zat moeder, daar zat hij, daar zaten de zusjes.

Jan keek eens naar den preekstoel. Dien wilde hij nu ook probeeren. Meteen klom hij al de trap op en dan stond hij achter den grooten Bijbel met de koperen sloten. De Bijbel lag open.

Ja, dat was die moeilijke, oude druk, maar hij kon 't lezen. Daar stond: „Ziet, een zaaier ging uit om te zaaien...." Dat verhaal kende hij, de gelijkenis van den zaaier.

„Bom, bam — bom, bam," klonken de klokken. Ook hoorde hij nog het lachen en roepen van de kinderen. Jan was nog niet klaar met den preekstoel. Hij kon juist door het linksche raam de zon zien ondergaan. En daar liepen menschen over de landwegen naar huis. Kijk, daar reed

Gerts vader met den ploeg op de kar naar de boerderij.

Hè ja, die hooge bank van Gerts vader wou hij ook eens probeeren. Daar zat Gert Zondags toch maar deftig naast zijn vader.

In de bank lag een oude Bijbel; het eerste blad stond vol namen.

Wat stond daar? „1785 — Gerrit Janszoon....” Zóó heette Gert ook.

Opeens zat Jan rechtop met gespitste ooren. Wat was er?

De klokken waren stil. Hij hoorde niets meer. Ze waren toch zeker niet weg!

Hij vloog de stille kerk door, trok de deur open naar 't portaal, hij was met een paar sprongen bij de torendeur.

Maar die zat onherroepelijk dicht!

Jan bonsde met zijn vuisten, hij rammelde aan de zware klink.... Hij hoorde nog stemmen van ver. Hij riep, hij riep!....

Maar zijn stem bleef in den toren besloten en de stemmen van de klokkenluiders gingen verder en verder. Jan trapte tegen de deur, hij trok weer aan de klink, hij schreeuwde: „De Roos, Job!”

Er was maar één antwoord, toen hij zweeg: „Tik-tak, tik-tak,” zei de groote klok met nadruk.

Toen vloog Jan opnieuw de kerk in, de trap van den preekstoel op. Misschien door 't raam....

't Raam zag immers niet op 't kerkepad uit. Reinder zou hem niet ontdekken.

Hij zag toch iemand loopen; weer schreeuwde hij, zoo luid hij kon.

Maar zijn stem klonk terug achter uit de kerk bij het orgel. Hij schrok er van. Ja, 't was een echo, maar 't was toch eng.

Er was een stok aan de collectezakjes. Hij zou er hard mee op de ruiten slaan. Jan sloeg zoo hard, dat een klein ruitje rinkelend naar beneden kwam.

't Hielp niets.

Nog eens liep Jan naar 't portaal. Hij sloeg zijn vuisten

zeer op de deur, die onbewogen bleef, onverwrikbaar.

Toen werd hij zóó bang. Wat moest hij doen? Waar moest hij heen? Weg, uit dit donkere portaal, dan maar liever in de kerk.

Jan begreep 't niet. Zouden ze hem nu niet missen? Had Gert 't niet gemerkt? Had De Roos hem niet gemist? En straks thuis dan? Zouden ze hem niet gaan zoeken?

En als ze eens niet kwamen? Nee, daar kòn hij niet aan denken, dan hield hij 't niet uit.

De zonnegloed was niet meer in de kerk. De schemering sloop binnen en maakte langzaam alles grijs en vaal.

Jan wist niets meer te probeeren. Klein en angstig kroop hij in hun eigen bank in moeders hoekje, alsof dáár een stukje van thuis was.

Bang was hij, echt bang voor die holle, leege kerk, waar 't steeds donkerder werd.

Toen was het zoo wonderlijk. Er schoten hem twee regels door 't hoofd van een psalmversje, dat hij kort geleden bij Reinder had opgezegd. Hij had 't toen niet eens vlot gekend en nu. . . ., alsof hij 't oplas:

Geen kwaad zal u genaken,
De Heer zal u bewaken.

Dat hielp Jan, om niet zoo bang te zijn.
En hij wachtte, hij wachtte. . . .
Maar een uur wachten duurt heel lang.

Werd er dan niet naar Jan gezocht?
Natuurlijk!

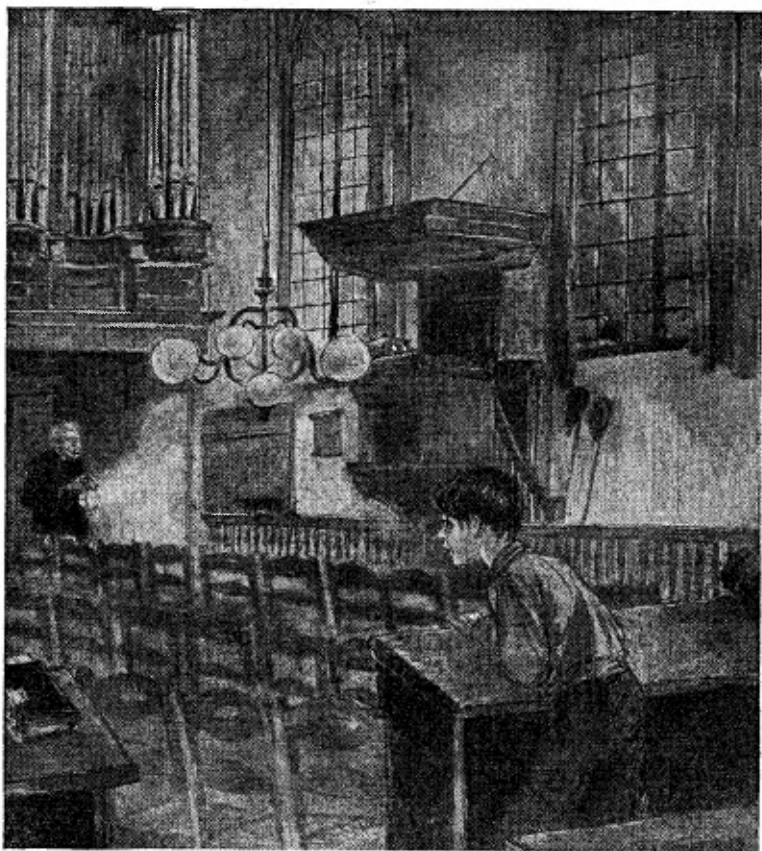
Er was al bij De Roos gevraagd, of Jan mee had gedaan aan 't lente-luiden.

„O ja,” zei Job. „Jan was er ook bij. De kinderen zijn al lang naar huis.”

Toen Job een half uur later kwam vertellen, dat Jan er nog niet was, stond Reinder op.

„Ik weet 't niet,” zei hij. „Geesje, geef mij de lantaren en de sleutel eens, ik ga even in de kerk kijken.”

't Was nu donker op 't kerkepad, de lantaren was noodig, om 't sleutelgat te vinden.



„O Reinder, Reinder”, riep Jan, „ik ben hier!”

Jan wachtte, weggedoken in de bank.

Daar hoorde hij de zware torendeur dichtslaan en hij zat weer rechtop, de ooren gespitst, de oogen wijdopen naar de kerkdeur.

Toen ging de deur open en hij zag zoiets moois: Ouden Reinder met de lantaren!

Hij hoorde zijn vertrouwde stem zeggen: „Is hier nog een verloren schaap achtergebleven?”

„O Reinder, Reinder,” riep Jan, „ik ben hier!”

Jan zag den ouden man naar hem toe komen. Hij kreeg zoo'n veilig en dankbaar gevoel over zich, als hij nog nooit in zijn jongensleven had gehad.

„Daar was me die jongen zoek,” bromde Reinder vriendelijk, „en daar kreeg ik zoo'n onrust over mij en ik dacht, als ik die maar niet heb opgesloten!”

„Kom mee naar huis, mijn jongen; ze zijn ongerust en ze zoeken je!”

Reinder vroeg maar niet, of Jan op verboden wegen was gegaan. Hij zei tevreden: „Ik heb je gevonden, Jan; ik heb je gevonden! En ik breng je thuis.”

Dat was het einde van het lente-luiden.

Reinder heeft nog veel klokken met zijn kinderen geluid en hij heeft nog veel Zondagmiddagen verteld in zijn blankgeschuurde werkplaats.

Wanneer Reinder dan de gelijkenis van „Den goeden Herder” vertelde, dacht Jan altijd aan dien lenteavond. Dan zag hij weer voor zich, hoe de oude man met de lantaren in de donkere kerk kwam, om hem te zoeken. En hij herinnerde zich, hoe blij hij was en hoe veilig hij zich toen voelde.

Dan begreep Jan het beste van al de kinderen, dat het heerlijk en veilig moet zijn, om door den goeden Herder, Jezus, te worden gezocht en gevonden.”

Mijnheer Kroon was stil. „Is 't uit?” vroeg Greetje.

„Is 't waar gebeurd?” vroeg Dik.

De klok van het dorp sloeg zeven langzame slagen.

„Hoor, daar is oude Reinder in den toren,” zei een ander.

„Ja, 't is waar gebeurd,” zei mijnheer Kroon.

„En oude Reinder is er niet meer; hij is in den hemel.”

„Hebt u hem dan gekend?” vroeg Tine. „En waar is Jan dan?”

„Jan,” zei mijnheer Kroon en keek den kring rond. „Jan leeft nog; Jan is een klokkenluider.”

„Een èchte?”

„Ik geloof van wel...”

„Kent u hem dan?”

Toen lachte mijnheer Kroon en zei: „Ik ben Jan van den dominee.”

De kinderen sprongen verrast op en wilden wel alles tegelijk vragen en weten.

„Straks, straks,” zei mijnheer Kroon, „in de autobus. Nu wou ik wel, dat jullie nog even luisterden.

Weten jullie nu, wat voor een klokkenluider ik ben?”

„U vertelt ons de Bijbel,” zei er een.

„Gods boodschap!” zei Greetje zacht.

„Ja, jullie hebt 't begrepen. En dat hoop ik nu, dat jullie later zulke klokkenluiders wordt. Gods boodschap brengen.

Vroeger oude Reinder de Roos, en toen ik, en Gert ook en Iedje ook, dat weet ik. En later jullie. Overal waar kinderen zijn, moeten we de boodschap brengen.

't Is nu al 100 jaren, dat in ons land op de Zondagscholen wordt verteld. Dat is lang, maar nog niet lang genoeg. 't Mag nooit ophouden, nooit. Totdat ieder de boodschap weet van Jezus, die uit den hemel kwam, om menschen en kinderen zalig te maken. . . .”

Daar klonk het rollen van wielen. De hoorn van een autobus toeterde.

„Ja, ja,” zei mijnheer Kroon, „ik hoor je wel. Maar eerst zingen we hier nog boven op 't duin.”

En zuiver en blij zongen de kinderen, zoodat de menschen in 't dorp en op 't veld 't hoorden:

*Roept uit aan alle stranden,
Verbreidt van oord tot oord,
Verkondigt allen landen,
Het Evangeliewoord.*

DRUKKERIJ C.C. CALLEWBACH
NIJMEGEN